

КУРС ПО ОСНОВИ НА ХРИСТИЯНСТВОТО

СЪТВОРЕНИЕТО

В **Битие**1гл. откриваме как Бог отначало създаде небето и земята. Като цяло, обаче, Библията ни разкрива три небеса. Първото, за което и четем в **Бит.1:1** е това, което всички ние виждаме. Това е просторът (**Бит.1:8**), в който виждаме да хвърчат птиците, самолетите, и в който се съдържа въздухът, така необходим за живота на всичко живо на земята (на нашите тела). След това е второто небе, където се намира царството на Сатана и неговите ангели, и накрая третото небе, където е царството на Бога и на светлината. С други думи всяко едно от небесата беше определено за определен вид живот и за определено царство– това на Бога, на дявола и на човека. И именно в това небе, което ние виждаме, Бог постави земята. Но земята, както четем, беше пуста и неустроена, и тъмнина беше върху бездната... И Бог каза: Да бъде светлина и стана светлина. И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината. И Бог нарече светлината “Ден”, а тъмнината нарече “Нощ”. И стана вечер, и стана утро, първи ден. През втория ден Бог направи простора и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора. И Бог нарече простора “небе”. На третия ден Бог събра водата, която е под небето, за да се яви сушата. И Бог нарече сушата “Земя”, а събраната вода нарече “Морета”. И Бог заповяда на земята да произрасти крехка трева, трева семеносна, и плодносно дърво, което да ражда плод според вида си, и чието семе да е в него на земята. Четвъртия ден Бог създаде светилата на небесния простор, за да разделят деня от нощта, за да осветляват земята и да разделят светлината от тъмнината. През петия ден Бог заповяда на водата да произведе изобилно множество одушевени гадина и птици, които се движат във водата и в небесния простор. На петия ден Бог заповяда на земята да произведе всички одушевени земни животни според видовете им. На шестия ден, обаче, Бог каза: “Да направим човека по нашия образ, по нашата прилика; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята.” И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде. И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.

След всичко това ние четем, че на седмия ден, Бог си почива от всичките си дела, които беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети. Интересното тук, е че от всички дни, съботата беше единствения ден, който Бог благослови и освети (отдели). Още от самото начало виждаме как по този начин Бог полага основата на един от най-важните принципи в цялата Библия – този на почивката. По същия начин както Бог създаде всичко необходимо за човека преди да го създаде и му даде всичко на готово, след което го въведе в почивката си, по същия начин и днес в Христос, Бог е промислил и осигурил всичко необходимо за живота и за благочестието ни (**2Петр.1:3**) осигурявайки отново един живот в Божията почивка, при който Бог очаква да си починем от нашите си дела, както и Той от Неговите Си (**Евр.4:10-11**).

От всичко това виждаме, как Бог първо създаде една идеална среда за човека, като при всяко едно от сътворенията Бог виждаше, че всичко беше добро. Но когато създаде човека, Божията оценка беше, че последното творение беше “твърде добро”. Що се касае до човека, **Бог лично** (за разлика от растенията и животните) го **образува** от пръст из земята и **вдъхна в ноздрите му** жизнено дихание, и човекът стана жива душа. За разлика от всички живи същества, които имат душа и тяло, Бог вдъхна и своя дух в човека. И именно това беше основната прилика на човека с Бога – неговата триединост и правото му да владее и управлява над всяко живо същество по лицето на земята. Бог създаде човека в желанието си да бъде като Него и в негово лице да намери приятел, с който да може да общува и да споделя своята любов. Именно поради това и Бог насади градина в Едем и го постави в нея.

ЕДЕМСКАТА ГРАДИНА

Както откриваме в последствие, тази градина беше мястото, където Бог се срещаше с човека и говореше с него лице в лице. Това беше, така да се каже, парченце или място от третото небе, което Бог беше поставил тук на земята, за да може човекът да има свободен достъп до своя Създател и до Неговия живот. Ако проследим Библията по-нататък ще открием, че малцина са имали привилегията да **общуват** с Бога по този начин. Може би ще попитате защо? Защото са били единици тези, които са имали възможността да стъпят на едно такова място, каквото беше **Едемската градина**. Писанията ни разкриват в последствие и други имена на мястото, наречено Едем. Днес това са **хълмът Сион, Светая Светих и новородения човешки дух**, места, където тези, които са с чисти сърца (души), могат да стъпят и да имат същото онова взаимоотношение с Бога, което имаше Адам преди грехопадението. Това е преди всичко място (област) в Духа, където нашата душа може да пристъпи само след като е “изула обущата от нозете си”. С други думи, **като се е отказала от своята правда, от своите желания, стремежи и копнежи, за да се свърже с тези на своя възлюбен Господ**. Нашата земна, себична любов никога не би ни позволила дори да се доближим до това място, защото то е невидимо за нея. Само и единствено онези, които са с чисти мотиви и правилно отношение на сърцето имат способността да видят и да осъзнаят пътя до това място на общение, в духовната област, където Бог продължава и днес да очаква всички онези, които го обичат с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум (**Марка12:30**).

ОТГОВОРНОСТТА НА АДАМ

В **Бит.2:15** виждаме, че Бог постави човека в Едемската градина, **за да я обработва и да я пази**. Както казахме тази градина символизираше мястото, където Бог се срещаше и общуваше с човека лице в лице. С други думи Бог очакваше от човека **да работи** върху това да развива и изгражда взаимоотношенията си с Бога, и в същото време **да пази** мястото на

което се срещаше със своя Създател. Интересното тук е от кого Адам трябваше да пази градината? Но на база на неговото грехопадение, ние осъзнаваме, че този, когото Бог е имал предвид е дяволът. Както тогава, така и сега ние няма от кого или от какво да се страхуваме, що се касае до нашите лични взаимоотношения с Бога, освен от нашия неприятел, който винаги си е позволявал да навлиза във взаимоотношенията на човека с Бога. И това той прави не само в душата на човека (като един, който сее лъжите си), но също така и пред Божия престол, като един, който ни обвинява (**Йов1:6; Откр.12:10**).

ДВЕТЕ ДЪРВЕТА В ГРАДИНАТА

Бог определено желаше приятелството и общението на човека. Но тъй като Той го беше създал по **Свой образ и подобие**, човекът имаше своята **свободна воля** и правото да избира дали да бъде с Бога или не. И именно за това Той беше поставил в същата тази градина **две дървета** – **дървото на живота и дървото за познаване на доброто и злото**. Първото символизираше вечния живот – животът на Бога (и самия Иисус Христос), а второто – смъртта, или едно съществуване, отделено от живота и присъствието на Бога. И в момента, в който Бог постави човека в градината, Той го предупреди и му каза: *”От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш”* (**Бит.2:16-17**). Божието желание за човека беше той да яде от дървото на живота и да живее вечно, чрез живота и присъствието на Бога. Това щеше да представлява едно изливане и протичане на тази земя, на вечния живот, който изпълваше третото небе – обиталището на Бога и на Неговите ангели. Но успоредно с това имаше и една друга възможност за човека – тази да освободи греха, тъмнината и смъртта върху лицето на земята, чрез неговото свързване с поднебесната (второто небе) – мястото на Сатана и неговите ангели и демони. И всичко това зависеше от избора на човека – от това дали щеше да се **покори** или да се **възбунтува** срещу Божията заповед. С други думи това бяха дървета, символизиращи два вида живот - на покорството и на непокорството спрямо Бога. И Адам трябваше да направи своя избор за живота на Бога или за този на Сатана.

ВЕЧНОСТТА

Като цяло хората си мислят, че животът, който Бог е дал на хората е един земен, ограничен във времето и пространството живот. Но ако погледнем в Библията ще открием, че още от самото начало Бог е положил **вечността в човешкото сърце** (**Екл.3:11**). Какво ще рече това? Това означава, че от самото начало Бог е направил човешкото сърце (неговите дух и душа) способни **да пребъдват и да преживяват вечността**. Какво представлява сама по себе си вечността? За нас хората е трудно да си представим вечността във времето и пространството, в което живеем, и в което всичко е измеримо. Вечността обаче можем да си я представим като една окръжност, в която миналото, настоящето и бъдещето присъстват едновременно, при което ти си едновременно и в трите. Вечността няма начало и край. В нея всичко е СЕГА. Всички ние хората и ангелите сме създадени в един определен момент. Ние имаме своето начало, защото сме Божии създания, но и ние като Бога ще пребъдем във вечността, защото Бог ни е направил духовни създания, а **вечността е характеристика на Духа**. Единствено Бог няма начало и идва от вечността (**Пс.93:2**). Нашите тела се раждат и умират, но истината е, че нашите духове и души остават да живеят вечно. И именно по време на този земен живот и ние като Адам решаваме и избираме дали да прекараме вечността в живота и присъствието на Бога или в тъмнината на Неговото отхвърляне и осъждане, заедно с дявола и неговите ангели. Проблемът при повечето хора е в това, че те приемат вечността като нещо, което ще бъде след тяхната смърт. В действителност обаче ние пребъдваме в нея още от момента на нашето зачатие, но ние я преживяваме само в степенята, до която се отваряме за нея. Тъй като нашият дух и душа живеят и обитават в нашето тяло, в повечето случаи човек преживява земната действителност и неговите чувства, виждане и воля се проявяват на земно ниво. От друга страна, пък, ние виждаме хора, които имат своите преживявания в областта на свръхестественото – било то с Бога или с дявола. Това са предимно хора, които вярват в дадена религия, тъй като вярата е единственото средство, чрез което ние можем да се докоснем до невидимата и вечна реалност на духа и да имаме преживявания в нея. Всичко зависи от това дали даваме внимание на земната или на небесната действителност. Но въпросът отново опира до това, от кое дърво се храним, защото плодът на едното е вечен живот, а на другото вечна смърт (отделяне от Бога за вечността).

ЖИВОТА НА АДАМ ПРЕДИ ГРЕХОПАДЕНИЕТО

Когато Бог създаде човека, Той вложи от собствения си Дух вътре в него. Това ще рече, че Бог направи човека праведен (**Екл.7:29**). Адам се наслаждаваше на една абсолютно чиста съвест, поради която имаше и една невероятна свобода в душата си – свободата на самия Бог. Свобода от всякакъв грях и робство на дявола. Никакво чувство за вина или срам не се намираха у човека. Вместо това едно невероятно чувство, че е обичан и приет се разливаше по цялото му естество. Любов, радост и мир преливаха от сърцето на човека и едно дълбоко вътрешно осъзнаване за власт и сила, съчетани с Божествена мъдрост му вдъхваха увереността, така необходима за управлението и владеещото над цялата земя. Неговата душа се радваше на Божествения живот, който извираше от духа му. Нямахме никаква пречка, която да спира или ограничава по някакъв начин вечния живот на Бога, чрез който Адам живееше. И всичко това бешеот една страна **поради праведността**, в която човекът беше създаден, и поради покорството му на Божията заповед да не яде от забранения плод от друга. Духът на човека и духът на Бога пребъдваха в общение един с друг. И толкова голяма беше славата на Божествения живот, който извираше от духа на Адам, че погледът на душата и плътта му буквално бяха пленени и захласнати от тази гледка. Без да осъзнава, човекът живееше един живот в духа – живот на свръхестествена увереност (**вяра**) в сърцето, която идва в следствие на **виждане на вечните реалности и на истинската**

действителност. И всичко това продължи до момента, в който човекът реши да отмести **погледа** си от областта на духа и да даде **внимание** на **земната действителност.**

ЖИВОТЪТ НА АДАМ СЛЕД ГРЕХОПАДЕНИЕТО

В момента, в който човекът погледна към змията, той изгуби видението за величието и славата на Бога. Дяволът нямаше възможност да привлече вниманието на човека в областта на Духа, тъй като духът на човека пребъдваше в присъствието на Бога. Но той успя да направи това чрез плътта, като дойде в образа на змията и започна да поставя под съмнение **истината** на Бога. Библията ни разкрива Сатана, като **лъжец и баща на лъжата (Йоан8:44)**. От друга страна Словото на Бога ни казва, че Бог е **истина** и в Него няма никаква неправда. **Истината и лъжата** са други две думи, които ни представят същевременно живота с Бога и живота в лукавия (дявола). За това от момента, в който човекът **допусна лъжата** на змията в сърцето си и се **усъмни в истината** на Бога, той изгуби онази **позиция в Духа**, която имаше малко преди това. Откъсването и яденето на плода след това беше просто въпрос на време (минути). Истинският проблем на човека се състоеше в това, че първо допусна да отклони вниманието и погледа си от областта на Духа, на истината и на Божията слава, за да **погледне на земната действителност** (*жената видя, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, да дава знание – Бит.3:6*), и да се **вслуша в гласа на противника** (*А змията рече на жената: Никак няма да умрете; но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото – Бит.3:4-5*). От този момент **поради непокорството**, грехът влезе в сърцето на човека и той изгуби позицията си пред Бога. Отвори се една врата за един напълно нов живот, този напълно отделяне от Бога – живот на едно плътско, земно и демонично ниво както го определя Библията. Живот на вина, омраза, обвинение, робство, измама, лъжа, насилие и т.н. С една дума “СМЪРТ”. Това, което Бог каза на човека, че ще се случи ако яде от плодът на дървото за познаване на доброто и злото, се случи. То не се случи в областта на плътта (неговото тяло не умря), но в тази на духа, а от там и на душата. Силата на поднебесната се освободи в сърцето на човека и това тотално отне на хората възможността да пребъдват в Бога и да се радват на Неговия живот. Болести и душевна обремененост дойдоха върху хората. Човекът стана напълно зависим от това, което вижда в този свят и в областта на поднебесната. Напълно зависим от своя ум и земната си мъдрост. И това доведе в последствие до **поклонение** на всичките тези духове от поднебесната (даде се началото на всички фалшиви религии по света), с които той имаше от този ден взаимодействие и взаимоотношение чрез своя дух.

ЧОВЕШКАТА НЕЗАВИСИМОСТ (НЕПОКОРСТВО)

Това, което, като човещи, е важно да разберем е, че такова нещо като **независимост** не съществува. **Ние винаги сме в зависимост - или от лъжите на дявола, или от истината на Бога.** Или сме в положение на покорство спрямо истината, или в положение на бунт и непокорство, което според Словото на Бога е живот на чародейство. Средно положение няма. Това е така, защото ние сме поставени в една зависимост от **истината** и от **Бога за вечността**. И именно нашето **отношение** (на **покорство** или на **непокорство и бунт (1Царе15:23)**) **спрямо истината** е това, което ще определи и мястото ни за вечността – с Бога или с дявола. Много пъти хората гледат на живота на човека от една земна гледна точка, имайки в предвид само неговия живот на земята. И те си мислят, че е възможно да живеят в независимост от Бога и от дявола. Но самата мисъл, че животът е възможен без да сме зависими от Бога е лъжа, а ние знаем, че дяволът е лъжец и на лъжата баща (**Йоан8:44**). За съжаление дори и днес, много християни си мислят, че е възможно да живеят без да са напълно зависими от Бога, без да осъзнават, че животът е единствено и само в Него (**1Йоан5:20**), и че във Него няма добро за тях (**Псалм16:2**). Те не осъзнават, че във всеки момент ние или черпим от изворите на живота, ако сме в отношение на зависимост и покорство спрямо Божието Слово и Христос; или сме в позиция на чародейство и идолопоклонство, давайки място на силите на тъмнината да действат чрез нас, ако сме в позиция на независимост и непокорство спрямо Бога.

Това, което се случва при грехопадението е, че с навлизането на греха в човека, той стана абсолютно неспособен да живее в зависимост от Бога и истината. Неговото естество вече беше изцяло под контрола на поднебесната, която го управляваше чрез **лъжата и греха**. От този момент човекът стана напълно **себецентриран и егоистичен**, поради **страховете** за своето оцеляване, които отнеха мястото на **мира и доверието в Бога**, които преди това му даваха усещането за **абсолютна любов и сигурност** (увереност) за самия него, позволяваща му да мисли за другите, а не да е погълнат от самия себе си. По този начин човек изпадна под **робството на себето**, старайки се постоянно да си посрещва нуждите, желанията и капризите, опитвайки се по този начин да замести чувството за пълноценност и сигурност, които имаше преди това. Но колкото и да се опитваше никога не беше в състояние да запълни и задоволи нуждата на сърцето си от Бога. Така човекът започна да запълва това място, което беше определено само за Бог, с всичко онова, което по някакъв начин би му донесло любов, сигурност и чувство за пълноценност. Но движещата сила зад всичко това вече беше **страхът и контролът**, а не **вярата и свободата**.

Важно е да отбележим, че всеки един от нас израства в тази своя позиция на зависимост и покорство спрямо Бога. Но това не може да се случи, докато Бог не заеме мястото в сърцата ни, за което споменахме преди малко. А това става като повярваме в делото на нашия Господ Исус Христос и го поканим, да ни даде ново сърце, което да живее чрез вярата и Неговия живот, а не чрез страховете, болките и раните, причинени ни от дявола. След това, чрез приемане и изучаване на Писанията ние поставяме себе си в **позиция на покорство спрямо писаното Божие Слово**, а в последствие, когато се

научим да разпознаваме Божия глас, ние се учим и как да бъдем **покорни и зависими и от Неговото изговорено към нас слово**. Като деца на Бога ние сме призвани да живеем чрез вяра (**Рим.1:17**). А тази вяра се формира в нас именно на базата на Божието Слово (**Рим.10:17**). И по този начин чрез приемането на Божието Слово в сърцата ни, ние приемаме повече и повече от природата на Бога и по този начин започваме да живеем като Бога – чрез вяра, защото „*без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят*” (**Рим.11:6**). И чрез тази вяра ние добиваме чувствителност в областта на Духа, като ставаме способни да разпознаваме между доброто и злото (**Еврей5:11-14**), така щото да се прилепим повече и повече към Бога, до момента, в който се съединим напълно с Него (**Ефес.4:13**).

Човек винаги, дори след като повярва в Бога, съзнателно или не ходи в тази позиция на **независимост**. В какъв смисъл? В смисъл, че той сам решава **кога, къде, какво и как да прави**. И както вече казахме той взема своите решения на основата на собствената си сигурност. С други думи, поради това, че не се е предал напълно на Бога, той продължава да ходи и да действа по човешки в областите, в които не е познал Бог като свой снабдител. Ето защо човекът продължава да поставя упованието си на **парите, знанията, уменията (дарбите), мъдростта, силата и властта** (авторитета), които има, а не на Бога. И така, когато притежава едно или повече от тези неща, той е подведен от врага сам да решава **кога, къде, как и какво?** Но когато на човек му липсват тези възможности и способности, тогава, обикновено, той е предизвикан да действа чрез хитрост, измама, ласкателство и т.н. Но без значение чрез кой от двата начина човек се стреми да постигне целите си, резултатът и в двата случая е един и същ – живот на непокорство спрямо Божията воля и чародейство. Повечето хора си мислят, че ако имат пари или положение (позиция), те ще се справят с живота или служението си, но истината е че нито едното нито другото могат да ни помогнат за изпълнението на Божията воля. И това е така, защото само чрез пълно **ПОКОРСТВО И ЗАВИСИМОСТ** на нашите финанси, знания, умения, мъдрост, сила и власт, ние можем да позволим на Божията благодат да протече през нас и да извърши волята Му. Ето защо Бог винаги преди да ни даде някое от гореизброените неща (мъдрост, финанси, позиция на власт и авторитет, дарби и т.н) първо ни ги отнема или ни показва нашата неспособност чрез тях да Му угодим и да изпълним волята Му. И Той прави това, за да може да отдели и отлепи от сърцето ни всички тези неща, на които ние сме **РАЗЧИТАЛИ** в различна степен, така щото да **прилепим към Него сърцето си и Той да стане Единственият, на Когото да разчитаме за всичко в този свят**. Истината е, че ние се покланяме на всичко онова, към което е прилепено сърцето ни, и на което се доверяваме. И по този начин тези неща стават наши идоли и приемат поклонението ни всеки път, когато прибъгваме към помощта им, като по този начин изграждат в нас все по-големи крепости, които ни пречат да се доверим на Бога в дадените области. А Словото на Бога казва в **Яков4:5**, че Бог до завист ревнува за Духа, който е турил да живее в нас. И поради това, Той обявява война на всичките тези чужди богове, които сме допуснали в земята си (в душата си), и на които продължаваме да служим. И Бог ще допуска скърби и ще ни утеснява в същите тези области, до момента, в който осъзнаем неспособността си да върши волята Му по този начин, и не прогледнем за **истината**, така щото да видим само Него като единствен отговор и разрешение за всичко в живота ни. За това можем да кажем, че Бог ни освобождава от идолите ни само когато напълно се откажем от тях и предадем сърцето си в конкретната област да търсим Бога и Му позволим да ни изгради във вяра, защото както казахме, без вяра не е възможно да Му бъде угоден човек. А вярата е начин на живот само за онези, които са умрели към този свят, така щото не си служат със средствата, оръжията и похватите на света. Само и единствено по този начин, човек е в състояние да угоди на Бога и напълно да Му покори себе си и всичко, което има, така щото вече не той, а Христос да живее чрез него, в абсолютна зависимост от Отца, използвайки цялата мъдрост, сила, знания, власт и средства на небето.

Въпроси за дискусия: 1. Коя е причината днес, ние, като новородени християни, да не преживяваме пълнотата на Адамовото общение с Бога? 2. Мислите ли, че днес е възможно човек да постигне позиция на пълно покорство спрямо Бога? 3. Как преценяте днес вашия живот в Христа, в сравнение с този на Адам преди грехопадението?

Въпроси за лично размишление и молитва: 1. Осъзнавам ли отношението на Бога към човека (в частност към самия мен) поради факта, че Той лично се ангажира с нашето сътворение? 2. До каква степен днес моя живот е в покорство на Божиите заповеди, защото от степента на моето покорство се определя и степента на благословието в живота ми, както и степента на преживяване на небесната реалност и живота на Бога?

РЕЗУЛТАТЪТ ОТ ГРЕХОПАДЕНИЕТО

Преди грехопадението човекът не осъзнаваше благословието, в което се намираше, докато се намираше в **позиция на покорство спрямо Бога**. Но веднага с **непокорството** му, ние виждаме как **проклятието дойде** не само върху него, но и върху цялата земя. И причината за това беше грехът, който навлезе едновременно и в хората, и в земята. И именно **чрез греха, дяволът придоби властта върху човека и земята**, които преди това бяха предоставени на хората.

От този момент нататък цялата човешка раса премина под контрола на греха и на смъртта. Всеки човек, който щеше да се роди, щеше да носи в себе си едно греховно естество, което от своя страна носи след себе си робство (на дявола), проклятие и смърт. Както вече споменахме тъмнината и „животът” на поднебесната, щяха да бележат съществуването на цялата планета. И дори след смъртта на физическото си тяло, човекът трябваше да пребъде в това отхвърляне от Божието присъствие, понасяйки гнева на Бога и наказанието Му за своето непокорство. Земята щеше да ражда тръни и бодили, жената щеше да ражда с болки децата си, а човекът щеше да изкарва прехраната си със скръб и пот на чело. Но дори и в този момент милостта и любовта на Бога не можеха да останат пасивни. Бог виждаше как човечеството беше обречено на едно вечно отделяне от Него и знаеше, че щяха да се родят и такива, които щяха да го обичат с цялото си сърце и душа, ако само имаше начин да преживеят онова, което преживяваше Адам преди грехопадението и да получат същият шанс и

същата възможност да изберат пътя на правдата и покорството. Ето защо Бог даде още един втори шанс на човека. За всички онези, които докоснати от Неговата любов и милост сяха да откликнат на Неговия призив да прекратат вечността в Неговото присъствие, пребъдвайки в пълнотата на Неговия живот.

БОЖИЯТ ПРОМИСЪЛ

В **Бит.3:21** виждаме, как Бог направи кожени дрехи за Адам и за жена му, и ги облече. По този начин Бог омилостиви греха, който човекът беше извършил. Словото на Бога ни казва, че без проливането на кръв няма прощение (**Евр.9:22**). С други думи някой друг трябваше да понесе наказанието за непокорството и бунта на човека, който заслужаваше смърт, защото заплатата на греха е смърт (**Рим.6:23**). И по този начин чрез вменяването на греха върху една невинна **жертва**, човекът получаваше невинността (правдата) на **жертвата** и привилегията да има отново възможност за контакт и общение със своя Създател. Именно на тази основа Бог направи кожените дрехи за Адам и за жена му, което ще рече, че Бог принесе в жертва едно невинно животно (най-вероятно агне), което беше преобраз и символ на истинската жертва, която Бог беше принесъл за човечеството още преди създаването на света, но която щеше да се случи в историята на човечеството около 4000 години по-късно. Това беше жертвата на Неговия Единороден Син, който въплътяваше в себе си всичката Божия воля, която Бог имаше в сърцето си за човека. Жертва, която дефакто винаги е била на разположение за всички ония, които са имали **вярата**, чрез която да стъпят в **областта на Духа** и да се възползват от вечната жертва на нашият Господ Исус Христос. Защото макар и като събитие, случило се в историята преди 2000 години, жертвата на Божия Син беше факт още преди създаването на света. Ние трябва да осъзнаваме факта, че всичко, което се случва на тази земя е само късче от вечността, поради което за Бога, който пребъдва едновременно в минало, настояще и бъдеще (според нашите представи), това е било едно завършено изкупително дело още дори преди сътворението на човека. Но в действителност тези, които имаха възможността да преживеят Спасителя преди Неговото идване на земята и да живеят чрез Неговата милост и правда бяха единици (Авраам, Моисей, Давид и др.). А за всички останали, оставаше възможността да проливат кръвта на животни (по примера на Бога с Адам и Ева) според закона (който Бог даде на израилтяните чрез Моисей) като омилостивение за греховете им, до времето когато щеше да се открие правдата от Бога в лицето на Божия Син Исус Христос. По този начин обаче хората няхаха възможност за едно по-дълбоко общение и връзка със своя Създател, тъй като те, дефакто, си оставаха роби на греха и на дявола. В **Битие6:3** виждаме и самата констатация на Бог за човека: „*И тогава рече Господ: Духът, който съм му дал не ще владее вечно в човека; в блуждаенето си той е плът*”. Ето защо Бог даде и „*законът, който съдържа в себе си само сянка на бъдещите добрини, а не самата същност на нещата*” (**Еврей10:1**). *А преди да дойде вярата ние бяхме под стражата на закона, затворени до времето на вярата, която имаше да се открие. Така, законът стана за нас детеводител, да ни доведе при Христа, за да се оправдаем чрез вяра* (**Гал.3:23-24**).

БОЖИЯТА АЛТЕРНАТИВА - ХРИСТОС

От момента на своето грехопадение човекът започна да осъзнава постепенно своята немощ и безсилие да се справи с призива на Бога да владее и да управлява над Божието творение. Нещо повече – той осъзна своята безпомощност да се справи с ежедневния си живот и дори със самия себе си. Болестите, омразата, насилието, гневът и всички останали характеристики на царството на тъмнината държаха човека в плен и робство, от което той не можеше да излезе. Лъжата, грехът и проклятието навлизаха все по-дълбоко и по-дълбоко в сърцето и тялото му, обричайки го да преживява смъртта както тук на земята, така и за вечността. Нещо повече – поради омразата си към човека, Сатана все повече гледаше как да го оплете в лъжите си и да го обвърже в греховете си, правейки по този начин човека още по-нешастен, самотен и отчаян. За целта дяволът започна да предлага услугите си на човека като алтернатива за един по-добър живот. Започна да му предлага мъдростта си, силата си, „*благословието си*” и всичко онова, от което той се нуждаеше, за да има по-добър живот. Всичко това беше поредната измама и лъжа, но поради тъмнината, в която живееше, човекът нямаше как да види истината и светлината на Бога – истинската алтернатива за по-добър живот. И така той започна да се обвърза още повече със своя враг, като в замяна на някои малки „*благословения*”, той отдаваше своето поклонение на демоните и на самия Сатана, който представяйки се за Бог, държеше човечеството в плен на греха и на лъжата.

Успоредно с това, обаче, ние видяхме как Бог още от преди създаването на света, беше промислил своята собствена алтернатива (разрешение) – Неговият Син Исус Христос. Единствен Той обединяваше в себе си всичката пълнота и воля на Божеството (**Кол.2:9**), защото самия Той беше Бог. Той, *Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се слотява* (**Кол.1:15-17**). Той е **Алфата** и **Омегата**, началото и краят. Той е **Пътят** към Отец, който път сам Той поръси със собствената си кръв, така щото да имаме дързост да влизаме в Божието светилище и да намираме благодат, която да помага своевременно. Той е **Истината**, която ни разкрива Божият стандарт за святост и чистота. Той е **Начинателят на живота**, Който държи всичко чрез **Своето могъщо Слово** (**Еврей1:3**). Той е източникът на всяко добро и на всяко благословение. Пълнотата на любовта намери израз именно чрез Неговия живот на тази земя, защото **Той е Любов** (**1Йоан4:7-9**). Истинската светлина също така дойде и светеше на света в лицето на Исус, защото **Той е светлината** (**Йоан1:9, 1Йоан1:5**). Той е и **истинската мъдрост**, която може да услади живота на всеки човек.

За разлика от Адам, Исус нито за миг не даде **вниманието и ухото** си на това, което дявола се опитваше да му каже. Вместо това Той винаги отговаряше с „*Писано е*” (**Мат.4:3-7**) като по този начин печелеше всяка битка в Духа срещу своя неприятел. Така Той наистина опази „*градината*” на своите взаимоотношения с Отец, които бяха смисълът и източникът на Неговия живот. Във всяка ситуация Исус приемаше образ на **слуга**. Неговото **смирение** и **покорство на**

Отец, го отведеха дори до смърт, и то смърт на кръст (**Фил.2:8**). **Страданията**, които преживя на тази земя, дори го **усъвършенстваха** в Неговото послушание към Отец (**Евреи5:8**). Винаги и във всичко Той беше готов да принесе себе си в **жертва**, поради престъплението на Неговите люде, върху които трябваше да падне ударът (**Исаия53:4-8**). Но въпреки всичко това Той не позволи на болката, причинена от ударите на тъмнината да отмести погледа и сърцето му от реалността, в която пребъдваше – тази на **Божие царство**. Дори агонията на кръста и презрението на хората нямаша силата да го накарат да си позволи да реагира от себе си. Винаги и във всичко Той изявяваше сърцето и природата на Отец и Неговото царство, което е **правда, мир и радост в Св. Дух**. И това беше основната причина, поради която Отец го обичаше – защото Той **даваше живота си**, за да го вземе пак. **Никой не му го отнемаше, но Той от себе си го даваше (Йоан10:15-18)**.

И поради всичко това Той стана **последният Адам**, който олицетворяваше в себе си целта и желанието на Отец за цялото човечество (**1Кор.15:45**).

ТЪЖНАТА КОНСТАТАЦИЯ

И тъй, от всичко до тук пред нас се разкриват постоянно две единствени алтернативи (възможности). Библията ни разкрива две дървета, два пътя, две царства и два модела на живот - тези на светлината и тъмнината, на истината и на лъжата, на живота и на смъртта, на правдата и на греха, на благословието и проклятието, на свободата и на робството. Но поради своя грешен избор, човекът, попадайки в плен на дявола, беше обречен на едно непрестанно увеличаващо се робство на греха, което постоянно покваряваше неговото естество, увеличавайки тъмнината и болката в човешкото сърце. Апостол Павел в **Рим.3:10-18** описва състоянието на човешката раса така:

10 *Както е писано: - "Няма праведен ни един; Няма никой разумен, Няма кой да търси Бога.*

12 *Всички се отклониха, заедно се развратиха; Няма кой да прави добро, няма ни един".*

13 *"Гроб отворен е гърлото им; С езиците си ласкаят". "Аспидова отрова има под устните им".*

14 *"Техните уста са пълни с клевета и горест".* **15** *"Нозете им бързат да проливат кръв;*

16 *Опустошение и разорение има в пътищата им; 17* *И те не знаят пътя на мира",*

18 *"Пред очите им няма страх от Бога".*

А в **Ерем.17:9** виждаме констатацията на пророка за състоянието на човешкото сърце: *"Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае?"* Но в следващия стих веднага виждаме и Божият отговор: *"Аз, Господ, изпитвам сърцето; Опитвам вътрешностите, за да въздам всекому според постъпките му, и според плода на делата му."* Тук откриваме, че Господ е Този, който изпитва в дълбочина и познава какви са мотивите и намеренията на човешкото сърце. И на база на това познаване Бог въздава на всеки човек според постъпките му - *вечен живот на тия, които с постоянство в добри дела търсят слава, почит и безсмъртие; а пък гняв и негодувание на ония, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата; скръб и неволя на всяка човешка душа, която прави зло, първо на юдеина, после и на гърка, а слава и почит и мир на всеки, който прави добро, първо на юдеина, после и на гърка. Понеже Бог не гледа на лице (Рим.2:7-11).*

В **Рим.3:23** апостол Павел прави своята крайна констатация: *"Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога"*, но веднага след това продължава, като ни разкрива Божия промисъл за спасението на човека: *"а с Неговата благост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когато Бог постави за умилостивение чрез кръвта Му, посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, - за да покаже, казвам правдата Си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса"* (**Рим.3:24-26**).

И тъй виждаме, че само и единствено на основата на Божията милост и благодат Божествената искра на откровение е тази, която озарява човешкото сърце и му дава светлина и посока за достигане до същата онази позиция, от която изпадна Адам. И така, постепенно човек започва да опознава истината, *"сиреч, тайната, която е била скрита за векове и поколения, а сега се откри на Неговите светии; на които Божията воля беше да яви, какво е между езичниците богатството на славата на тая тайна, сиреч, Христос между нас, надеждата на славата"* (**Кол.1:26-27**). И по този начин израствайки постепенно в това откровение за Христос, на нас ни се дава *тая благодат, да блавестим между народите неизследимото Христово богатство и да ги осветлим всичките в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, създателя на всичко, тъй щото на небесните началства и власти (царството на тъмнината) да стане позната сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бога, според предвечното намерение, което Той изработи в Христа Исуса нашия Господ (Ефес.3:9-11).*

ХРИСТОС – ЦЕЛТА НА ОТЕЦ ЗА ВСЕКИ ЧОВЕК

Ако разгледаме Новия завет ще открием, че църквата (всички онези, които живеят чрез живота на Бога) е представена като Тялото на Христос, до като Самият Той - като нейна глава: *"И глава на тялото, то ест, на църквата, е Той, Който е началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко"* (**Кол.1:18**). Това ни разкрива идеята, че църквата трябва да изявява и днес живота на Христос на тази земя, и че този живот бива воден и насочван от главата на това тяло, която е самия Христос.

От друга страна **Рим.8:29** ни казва, че ония *"които (Бог) предузна тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя"*. С други думи Бог желае да умножи образа на Сина си в лицето на всеки човек, така щото Неговия живот да замести напълно смъртта, и по този начин Неговото царство да слезе върху лицето на земята, измествайки напълно царството на тъмнината.

Ефес.4:13-15 също ни разкрива волята на Бога, която се заключава в това ние всички да достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота, така щото да пораснем по всичко в Него, Който е главата Христос.

Ако разгледаме целта и смисъла на живота на апостол Павел към края на неговия живот ще видим, че той считаше „всичко за загуба, заради това превъзходно нещо – познаването на неговия Господ, заради Когото изгуби всичко и счете всичко за измет, само Христа да придобие, и да се намери в Него, без да има за своя правда оная, която е от закона, но оная, която е чрез вяра в Христа, то ест, правдата, която е от Бога, въз основа на вяра, за да познае Него, силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания, ставайки съобразуван със смъртта Му, дано всякак достигне възкресението от мъртвите” (**Фил.3:8-11**).

Резултатът от един такъв живот на фокусиране и преследване на Христос е едно преобразяване в Неговия образ, така щото Неговият живот започва да протича през човека за сметка на стария живот, който е бил едно пребъждане във греха и в смъртта. Ето защо и апостол Павел казва в **Гал.2:20** „съразгнах се с Христа, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене”. Именно и поради тази причина вярващите в Антиохия първи се нарекоха християни (**Деян.11:26**), защото животът, който изявяваха пред хората, не беше техният собствен, а този на Христос. По този начин човекът, който веднъж беше пропаднал поради вкусването от дървото на доброто и злото, сега отново имаше възможността за правилен избор, вкусвайки от дървото на живота, в лицето и личността на Божия Син Исус Христос. Така Бог не само даваше на хората възможност отново да преживяват и да пребъдват в Неговото естество и природа, но също така и донасяше възстановяване и изцеление в човешкото сърце, което беше разбито и наранено от действието на греха и лъжата на противника.